

- Ik snap dat er een 'vrijwillige' afspraak is tussen de corporatiesector en het rijk dat corporaties in 2024 de eenmalige huurverlaging voor huurder met een laag inkomen zullen doorvoeren. Maar los daarvan rammelt uw argumentatie aan alle kanten.
- In paragraaf 2 van de MvT stelt u dat er huishoudens zijn met betaalarisico's, namelijk de groep (230.000 huurders) voor wie sprake is van de maximaal toelaatbare huurquote. Het zijn mensen die problemen kunnen ondervinden met het opbrengen van de noodzakelijke lasten, zoals woonlasten, energiekosten, verzekeringen en lokale lasten. De economische gevolgen van de coronacrisis drukt op deze groep: de kosten voor levensonderhoud (inflatie) en energiekosten zijn sterk gestegen. Zoals u ziet, noemt u vooral andere kosten dan woonlasten. Hoe logisch is het dan om corporaties (als enige) hierop aan te spreken? U zou vanuit uw eigen logica (ook) energieleveranciers, verzekeraars en gemeenten moeten aanspreken aan het verlagen van de lasten voor deze bewoners. Dat doet u echter niet. Waarom niet?
- In paragraaf 3 van de MvT (onder het kopje 'Geen correctiemechanisme') legt u alle uitvoeringskosten bij de corporaties neer. Onder het mom dat uitvoering van een correctiemechanisme op de eenmalige huurverlaging geen fiscale taak betreft. Bijzonder. Ook het doorgeven van inkomensgegevens van huurder aan woningcorporaties – en ja, ik besef dat dit wettelijk is geregeld, dus dat het 'mag' – is geen intrinsieke taak voor de Belastingdienst. De intrinsieke taak van de Belastingdienst is het heffen van belastingen en de daaraan verbonden activiteiten. Niet het doorgeven van gegevens. Waarom gebruikt u dit argument zo naar believen, zoals het u uitkomt?
- In paragraaf 4.1 van de MvT geeft u aan dat het doel – het bereiken van een betere balans tussen het inkomen van de huurders en de huurprijzen – op korte termijn niet op een andere manier bereikt kan worden dan via een huurverlaging door corporaties. Maar met evenveel gemak/moeite zouden de gemeenten een bepaald bedrag aan inwoners met een laag inkomen kunnen uitbetalen. Dat is veel logischer. Want, ten eerste, inkomensbeleid – wat deze huurverlaging toch is – hoort niet bij een niet-overheidsorganisatie als corporaties thuis. En, ten tweede, als de gemeente dit zou uitvoeren, worden ook de huurders van niet-corporaties bereikt, voor wie de problematiek toch echt precies hetzelfde is als voor huurders van corporaties. Waarom heeft u niet voor de veel logischer route van de gemeenten gekozen?
- Aan het slot van paragraaf 4.2 van de MvT beredeneert u dat huurders van particuliere verhuurders niet geraakt zouden worden door het wetsvoorstel. U stelt dat er geen sprake is van ongelijke behandeling. Curieus. Want, zoals ik ook al betoogde in het vorige punt, huurders van particuliere verhuurders met een inkomen onder de door u gestelde grens, hebben precies dezelfde problemen als huurders met een dergelijk inkomen bij corporaties. Waarom maakt u dan dit onderscheid tussen de twee huurdersgroepen?
- In paragraaf 8.4 van de MvT berekent u de financiële effecten voor de rijksbegroting van de huurverlaging. Een bedrag dat u blijkbaar nog niet kunt kwantificeren, want het wordt gesteld op PM miljoen. Als ik een snelle rekensom maak, kom ik al snel op ettelijke tientallen miljoenen besparing voor het rijk op de huurtoeslag. Dat geld had u ook aan de gemeenten door kunnen sluizen. Dan hadden zij bewoners met een laag inkomen financieel kunnen compenseren. Op zich veel logischer, zie ook mijn vierde punt. Hoe gaat u de vrijval van middelen bij de Huurtoeslag aanwenden? Welke volkshuisvestelijke belangen gaan daardoor worden gediend?